

Istentisztelet Réde, 2020. november 29. Advent 1. vasárnapja. Igehirdető: Dr. Barta Zsolt

Ének: 80. zsoltár 1. és 3. verse: *Hallgasd meg Izráel pásztora*

Imádság:

Áldott vagy te Urunk,
hatalmas Isten!
Áldott vagy te, örökkévaló Isten
múlt időkben és a mai napon!

Te szóltál a múltban,
és te vezetted népedet
a pusztaságon keresztül,
és támasza voltál a fogságban és mindenféle nyomorúságban.

Szólj ma hozzánk
saját zavarodottságaink közepette!

Szólj hozzánk törvényeddel,
adj rendet és világos irányt!

Hirdesd nekünk az evangéliumot,
formáld minket kegyelmed által,
újíts meg a reménységben!

Mert a te kezében van a jövő,
amely dicsőségesebb lesz az elmúltaknál. Ámen!

Lekció: Ézsaiás 64,1-9

Textus: Márk evangéliuma 13,24-37

Keresztyén Testvéreim!

Az év eleji utazási korlátozások miatt sok ember rekedt idegenben: lezárták a reptereket, lezárták a határokat – se előre, se hátra nem volt út. A legnagyobb bajba azok kerültek, akik igazán távolra utaztak: sok magyar ember maradt Dél-Amerika valamelyik repterén, vagy Ázsia valamelyik városában. A járvány terjedésének híre kissé elnyomta azokat a történeteket, amelyek a hazaérkezésről szóltak. Pedig jó néhány ilyen történet volt. Több ember beszámolóját olvastam el tavasszal, akiket a külügyminisztérium egy-egy munkatársa kimentett valamilyen szigorú karanténból a világ végéről; sokan beszámoltak arról, miként kaptak segítséget a járatfoglalásban, amikor az lehetetlennek tűnt; mások arról számoltak be, hogy még ételt is kaptak a követségi munkatársaktól. A beszámolóknak közös volt, hogy nem egészen bíztak abban, hogy hathatós segítséget fognak kapni, nem túl lelkesen hívták fel a telefonszámot, amelyet valahonnan megkaptak; de aztán a legtöbben meglepődve tapasztalták, hogy tényleg segítséget kaptak, tényleg hazahozták őket. A járvány egyik reményt keltő eseménye volt, hogy aki segítséget kért, az kapott is – hazahozták.

Az ideai adventben különösen megtapasztalhatjuk, hogy segítségre szorult állapotba kerül az életünk. Az egy-egy ember lehetőségei szinte a semmibe vesznek, amikor elszabadul a világjárvány, vagy amikor kitör valahol a háború. Ilyen helyzetekben megéljük a függést az egészségügyi ellátórendszerétől, a gyógyszergyártóktól, vezetőinktől, és bizony függünk attól is, hogy a másik ember, akivel együtt utazunk, egy tanteremben ülünk, felelősen viselkedik-e.

A mostani helyzet ízelítőt ad abból, hogy életünk legnagyobb és leglényegesebb ráutaltsága nem is csupán más emberekkel köt össze. Jézus Krisztus előre beszélt azokról az időkről, amikor egészségünket nem tudjuk megóvni, szabadságunkat elveszítjük, az emberi közösség felbomlik és a világ alapjai megremegnek. Ez az egyetlen vírus életünk jelentős részét megváltoztatta. Kis dolog ez a vírus – mégis más lett tőle a gazdaságunk, megváltozott a kultúrához való viszonyunk, máshogy étkezünk, másként imádkozunk. Jézus azonban ennél mélyrehatóbb változásokról beszélt. A Márk evangéliuma 13. részében részleteiben beszél arról, miként fordul ki a világ önmagából, miként omlik össze a világ szerkezete. Legvégül arról beszél, hogy nap elsötétedik, a hold sem ad fényt és a csillagok is homályba borulnak. A teremtés negyedik napjának teremtményeit veszi az el az Isten a világból, az égiteketeket, amelyek nélkül nincsenek évek és nincsenek hónapok, és nincsenek hetek és ünnepek sem. Az a nap olyan lesz, mint az egyiptomi éjszaka, amikor halál telepedet az egész országra.

Amikor a világ ilyen kétségbeejtő helyzetbe kerül, akkor megjelenik Krisztus a felhőkön, ahogyan látta őt Péter és Jakab és János a megdicsőülés hegyén fehér ruhában, és nagy dicsőségével összegyűjti a választottakat, azokat akik a föld minden részén hűségesek voltak az Emberfiához. A legfontosabb dolog, amit Jézus az ő visszajöveteléről mond az, hogy ő összegyűjti a választottakat. Jézus maga küldte el tanítványait a föld végső határáig, hogy az evangéliumot hirdessék, és hogy a népek napkelettől napnyugatig tiszta áldozatot mutassanak be Istennek. Isten szolgálói sokféle helyen szolgálják az Urat. Száz és száz nyelven, reménykedve imádkozzák, „Mi Atyánk”, és északon, délen, keleten és nyugaton milliók tesznek tanúságot Jézus Krisztus nevére. Jézus akarta, hogy a világ minden részén találkozzanak vele. A világra kiterjedő szolgálat együtt jár azzal, hogy a keresztyének szétszórattatásba szorulnak üldözés, betegség, vagy egymás meg nem értése miatt. Végül azonban az ítélet és a sötét napok fergetegében felemeli azokat, akik egyedül maradtak, akik kevésnek érzik magukat, akik e világtól nem várhatnak segítséget és Isten egyé teszi népét.

Advent annak az ideje, hogy elgondoljuk és számba vegyük Istennek hatalmát, Jézus szeretetének mélységét és magasságát. Advent igen gyakran az adventi lelki technikákról szól: mit kell tennünk annak érdekében, hogy jobban érezzük magunkat. Valójában nyomorúságunkat kell végiggondolni és azt, ami rúg a világban és Isten erejét kell keresnünk, aki egyé teszi ami széttörött, aki alászáll a mennyből és nyomorúságunkat megöntözi áldásával. Ebben a mostani időben is bízzuk magunkat az órá! A mostani szétszórattatásban is gondoljuk végig mindazt, ami nem szolgálja a közösségünket, az egységünket, amire nem lesz szükségünk a járvány után sem! Egyéni sértettségek, egyéni ambíciók, erőszakos jótévők – ezekre nem lesz szükségünk. De szükségünk van Krisztus hatalmára, akinek a nevében ha kérünk valamit Istentől, megteszi azt. Helyezzük magunkat Krisztus kegyelmébe, aki elvette az elválasztófalat a zsidók és pogányok, a vámszedők és a farizeusok közül és egybeszerkeszti életünket. Az ő nagy erejével.

Kedves Testvéreim! Jézus Krisztus az ő eljövetele kapcsán azt mondja el, ami a világgal és a választottakkal meg fog történni. Jézus követői tehát várják, hogy Isten beteljesítse akaratát a világ életében. Két dolgot azért vár tőlünk Jézus. Először is azt várja, hogy figyeljünk és értsük meg Isten bölcsességét és saját helyzetünket. A másik dolog így hangzik: vigyázzatok, legyetek éberek. Nézzetek a világ eseményeire, ne kételkedve, hanem hittel; nem rettegetve, hanem bizalommal! Bízzunk Krisztus erejében, aki össze fog gyűjteni minket a magányunkból, a föld végső határáról, félelmeinkből és koporsóinkból, hogy vele együtt legyünk. Ámen!

Ének: 398,3-5: *Országok, népek és nyelvek*